

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12Co/174/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6714202608
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Ján Gandžala, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2018:6714202608.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Jána Gandžalu, PhD. a členov senátu Mgr. Kataríny Katkovej a Mgr. Janky Benkovičovej, v spore žalobcu WM Consulting & Communication, s.r.o., so sídlom Sad A. Kmeťa 24, 921 01 Piešťany, IČO: 34 127 798, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou Roman Kvasnica a partneri s.r.o. Žilinská cesta 130, 921 01 Piešťany, IČO: 36 866 598, proti žalovaným 1/ U. S., nar. XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom L. XXX, XXX XX L. L., okres T. - U., (do 30. 06. 2016 v konaní zastúpenému opatrovníčkou A. S., súdnou tajomníčkou Okresného súdu Banská Bystrica) a 2/ Y. S., nar. XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom Z. XX, XXX XX F., v odvolacom konaní právne zastúpenému Mgr. Alenou Gregorovou, advokátkou, Advokátska kancelária so sídlom Horná 54, 974 01 Banská Bystrica, o zaplatenie 4584,25 Eur s príslušenstvom, na základe odvolania žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č.k. 17C/69/2014-130 zo dňa 26. 01. 2016, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Zvolen **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovanému 1/ náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.
- III. Žalovaný 2/ **m á** voči žalobcovi **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. 1. Okresný súd Zvolen (ďalej aj „súd prvej inštancie“, resp. „prvoinštančný súd“) rozsudkom zo dňa 26. 01. 2016 žalobu žalobcu zamietol (prvý výrok) a žalovaným 1/ a 2/ nepriznal náhradu trov konania (druhý výrok).

1. 2. V odôvodnení rozsudku prvoinštančný súd uviedol, že žalobca sa žalobou zo dňa 10. 02. 2014 domáhal zaplatenia sumy 4584,25 Eur s príslušenstvom. Žalobu odôvodnil tým, že právny predchodca žalobcu (L. L., a.s., so sídlom v F.) uzavrel so žalovanými 1/ a 2/ dňa 14. 02. 2006 Zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX (ďalej aj „Zmluva o úvere“), na základe ktorej právny predchodca žalobcu poskytol žalovaným 1/ a 2/ sumu vo výške 3 500 000,- Sk, ktorú sa žalovaní zaviazali splácať v splátkach vo výške 26 260 Sk, splatných vždy do 20. dňa v mesiaci, s dátumom prvej splátky 20. 03. 2006 a s dátumom konečnej splatnosti úveru 20. 10. 2023, pri výške úrokovej sadzby 5,60 % ročne. Dodatkom č. 1 k Zmluve o úvere došlo k zmene výšky mesačnej splátky a to na sumu 27 621 Sk, pričom bolo dohodnuté, že v období od 18. 7. 2006 do 20. 1. 2007 žalovaní nebudú uhrádzať zmluvne dohodnuté mesačné splátky úveru. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávok č. XXXX/XXXX/Z. zo dňa 13. 12. 2012 došlo k postúpeniu pohľadávky voči žalovaným 1/ a 2/ z predmetnej zmluvy na žalobcu. Podanou žalobou si žalobca uplatnil právo na zaplatenie splatných aj nezaplatených splátok úveru od 20. 8. 2013 do 20. 1. 2014 v celkovej výške 4 584,25 Eur (5 x 27 621,- Sk, t.j. 5x 916,85 Eur) s príslušenstvom

1. 3. Súd prvej inštancie konštatoval, že v tomto prípade ide o nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, nakoľko považoval zmluvu o postúpení pohľadávky za neplatnú. Poznamenal, že v úverových

podmienkach právneho predchodcu žalobcu (L. L., a.s., so sídlom v F.), a to konkrétne v bode 19.16 sa uvádza: "Klient výslovne súhlasí s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje pohľadávky a to bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasné, podmienené alebo nepodmienené bez ohľadu na právny vzťah, z ktorého vyplývajú ako aj bez ohľadu na to, či banka vzniesla v súvislosti s takouto pohľadávkou akúkoľvek požiadavku alebo nie voči klientovi na tretiu osobu alebo previesť akékoľvek svoje záväzky na tretiu osobu. Klient je oprávnený postúpiť svoje pohľadávky voči banke alebo previesť svoje záväzky voči nej na tretiu osobu výlučne s predchádzajúcim písomným súhlasom banky." Prvoinštančný súd k vyššie citovanému bodu uviedol, že takáto zmluvná podmienka spôsobuje hrubý nepomer medzi právami a povinnosťami zmluvných strán (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka) a výrazným spôsobom obmedzuje oprávnenosť spotrebiteľa nakladať s pohľadávkou, ktorá mu potenciálne môže vzniknúť proti veriteľovi a nestanoví žiadne podmienky, za ktorých môže spotrebiteľ súhlas s postúpením odoprieť, pričom toto rozhodnutie je ponechané na svojvoľu veriteľa. S poukazom na uvedené je teda citovaná neprijateľná podmienka absolútne neplatná v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Nakoľko právny predchodca žalobcu postúpil svoju pohľadávku na žalobcu bez súhlasu spotrebiteľa, žalobca mal preukázať, že právny predchodca žalobcu písomne vyzval žalovaných na splatenie dlžnej sumy podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách a napriek tomu boli žalovaní nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením svojho peňažného záväzku a v takomto prípade mohol právny predchodca žalobcu svoj peňažný záväzok postúpiť inej osobe.

1. 4. Prvoinštančný súd ďalej konštatoval, že v spore nebolo preukázané, že by žalovaní dali platný súhlas s postúpením pohľadávky a taktiež nebolo preukázané, že by bola zo strany právneho predchodcu žalovaným adresovaná výzva na uhradenie peňažného záväzku. Súd prvej inštancie mal na základe uvedeného za to, že Zmluva o postúpení pohľadávok č. XXXX/XXXX/Z. zo dňa 13. 12. 2012 je neplatná, u žalobcu ide o nedostatok aktívnej vecnej legitímácie a z uvedeného dôvodu žalobu žalobcu zamietol.

1. 5. Pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal súd prvej inštancie z v tom čase platného ustanovenia § 142 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „O.s.p.“). Keďže v konaní mali plný úspech žalovaní, ktorí si však náhradu trov konania neuplatnili, prvoinštančný súd im náhradu trov konania nepriznal.

2. 1. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca (prostredníctvom právneho zástupcu) v zákonnej lehote odvolanie. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a jeho žalobe v celom rozsahu vyhovel a žalovaným zaviazal na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania.

2. 2. V odôvodnení odvolania uviedol, že ustanovenie bodu 19.16 obchodných podmienok k zmluve o úvere obsahuje jednostranný adresný právny úkon druhej zmluvnej strany, ktorým dáva vopred súhlas na postúpenie akejkoľvek pohľadávky voči nej, dohodu, podľa ktorej pohľadávky voči banke môžu byť postúpené len s predchádzajúcim písomným súhlasom banky. V prípade druhej vety bodu 19.16 obchodných podmienok konštatoval, že táto časť zmluvy je oddeliteľná od zvyšku zmluvy a ak by aj bola neplatnou, išlo by len o neplatnosť tejto konkrétnej časti zmluvy, ktorou by neboli dotknuté jej ostatné časti. Z odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku je ďalej zrejmé, že i súd prvej inštancie vyvodil neprijateľnosť len z tej časti (ustanovenia bodu 19.16 obchodných podmienok), ktorá sa týka nemožnosti postúpenia pohľadávky voči banke bez predchádzajúceho súhlasu banky. Na záver zdôraznil, že súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí neuviedol žiadny právny dôvod, pre ktorý by mal byť predchádzajúci súhlas klienta s postúpením pohľadávky neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

3. Žalovaný 2/ (prostredníctvom právnej zástupkyne) vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdiť. Konštatoval, že zmluva o postúpení pohľadávky z pôvodného veriteľa (L. L. a.s., so sídlom v F.) na žalobcu WM Consulting & Communication, s.r.o. nie je platná. Poznamenal, že tvrdenia žalobcu, že znenie bodu 19.16 je potrebné posudzovať samostatne ako vetu jedna (prvá veta ustanovenia) a vetu dva (druhá veta ustanovenia) považoval za zavádzajúce, nakoľko tento bod vo Všeobecných obchodných podmienkach zaviedla L. L. a.s. bez možnosti spotrebiteľa akýmkoľvek spôsobom upraviť alebo zmeniť tieto ustanovenia. Zo znenia tohto bodu jednoznačne vyplýva, že L. L., a.s. vystupuje ako silnejšia zmluvná strana na úkor spotrebiteľa. V zmysle vyššie uvedeného súhlasil so závermi súdu prvej inštancie, že bod 19.16 zmluvy o spotrebiteľskom úvere je neplatný. Pokiaľ by odvolací súd predmetnú zmluvu posúdil ako platnú, poukázal na skutočnosť, že Okresný súd Banská Bystrica uznesením č.k. 2K 52/2010-140 zo dňa 10. 01. 2014 zrušil konkurz na majetok žalovaného 2/ po splnení konečného výťažku a následne mu Okresný súd Banská Bystrica uznesením č.k. 2NcKr 34/2013-27 zo dňa 09. 12. 2014 povolil oddĺženie. Žalobca ani právny predchodca žalobcu si však v konkurze č.k. 2K/52/2010 žiadnu zo svojich pohľadávok neprihlásili,

a preto ich nie je možné považovať za veriteľov dlžníka v zmysle ustanovení Zákona o konkurze a reštrukturalizácií. Nakoľko mu Okresný súd Banská Bystrica povolili oddĺženie počas ktorého sú veritelia dlžníka uspokojovaní podľa Zákona o konkurze a reštrukturalizácií a žalobca (ani jeho právny predchodca) v zmysle predmetného zákona nie sú veriteľmi dlžníka, nie je teda možné ich pohľadávku uspokojiť. Pohľadávky, ktoré ostali po ukončení konkurzu neuspokojené a ktoré neboli uspokojené ani počas skúšobného obdobia sa oddĺžením stávajú nevymáhateľnými.

4. Žalobca (prostredníctvom právneho zástupcu) vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného 2/ k jeho odvolaniu uviedol, že v predmetnom prípade je vylúčená aplikácia ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách, nakoľko predmetný zákon upravuje vzťahy súvisiace so vznikom, organizáciou, riadením, podnikaním, pôsobením a so zánikom bánk na území Slovenskej republiky, ide teda o normy obchodného práva upravujúce podnikateľskú činnosť bánk vo vzťahu k týmto normám má vždy prednosť Občiansky zákonník, ako to výslovne vyplýva z ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Podotkol, že pri postúpení pohľadávky zo spotrebiteľskej zmluvy je tak potrebné použiť Občiansky zákonník, ktorý nevyžaduje pred postúpením zaslanie výzvy dlžníkovi pred normou obchodného práva (§ 92 ods. 8 zákona o bankách). K právnym následkom povolenia oddĺženia žalovaného 2/ žalobca uviedol, že z ustanovenia § 169 ods. 1 Zákona o konkurze a reštrukturalizácii vyplýva, že voči žalovanému 2/ nemožno začať konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie. Dané súdne konanie nie je výkonom rozhodnutia ani exekučným konaním a žiadne zákonné ustanovenia nebráni tomu, aby bol žalovaný 2/ zaviazaný na zaplatenie dlžnej sumy, ktorá je predmetom tohto súdneho konania. Oddĺženie žalovaného 2/ nebolo doposiaľ ukončené a nevymáhateľnosť pohľadávky, ktorá je predmetom konania nenastala.

5. Odvolanie žalobcu bolo podané dňa 25. 02. 2016, teda ešte za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol ku dňu 30. 06. 2016 zrušený zákonom č. 160/2015 Z.z. Civilným sporovým poriadkom (ďalej aj „CSP“). Dňa 01. 07. 2016 nadobudol účinnosť nový procesnoprávny kódex - Civilný sporový poriadok, ktorý v prechodných ustanoveniach, v § 470 ods. 1 uvádza: „Ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konanie začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.“ Pretože odvolacie konanie prebieha už v dobe účinnosti CSP, bolo potrebné na odvolacie konanie aplikovať príslušné ustanovenia CSP s poukazom na ustanovenie § 470 ods. 2 veta prvá CSP, v zmysle ktorého „právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti CSP, zostávajú zachované“.

6. V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario a rozsudok prvoinštančného súdu podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

7.1. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

7.2. Podľa ods. 2 vyššie citovaného ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutkový stav v dostatočnom rozsahu, na základe toho dospel ku správnym skutkovým zisteniam a tieto aj správne právne posúdil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil právo strán na spravodlivý proces, pretože v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Naopak, prvoinštančný súd ich náležitým spôsobom posúdil súhrnne v celom rozsahu a aj ich náležite vyhodnotil (rešpektujúc zásady formálnej logiky).

9. Súd prvej inštancie je vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozsudku koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné. Odôvodnenie rozsudku prvej inštancie vo veci samej je presvedčivé a závery ku ktorým dospel, sú racionálne a aj spravodlivé. Odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku vo veci samej je dostatočne vyčerpávajúce a zodpovedá kritériám uvedeným v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku preto poukazuje len na určité najzásadnejšie aspekty, ktorými reaguje na argumenty žalobcu uvedené v odvolaní.

10. V súvislosti s odvolacími argumentmi žalobcu odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že žalobca v odvolacom konaní neuviedol žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré objektívne nemohol uplatniť v konaní pred okresným súdom a ktoré by spĺňali procesné podmienky uvedené v ustanovení § 366 CSP (do 30. 06. 2016 § 205a O.s.p.) na to, aby mohli byť relevantným odvolacím dôvodom.

11. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že v civilnom sporovom konaní musíme rozlišovať procesnú legitimitáciu a vecnú legitimitáciu. Procesnou legitimitáciou rozumieme oprávnenie byť stranou v spore. Vecnou legitimitáciou rozumieme z hmotného práva vyplývajúci stav svedčiaci o tom, kto je nositeľom uplatneného práva alebo povinnosti v konkrétnom prípade. Či je strana vecne legitimitovaná, buď aktívne (na strane žalobcu) alebo pasívne (na strane žalovaných), sa ukáže v konečnom vecnom súdnom rozhodnutí. Vecná legitimitácia má význam v každom sporovom konaní. Nedostatok vecnej legitimitácie teda znamená, že strana nebola nositeľom práva, o ktoré išlo v konkrétnom konaní.

12. Prioritným dôvodom zamietnutia žaloby prvoinštančným súdom bol nedostatok aktívnej vecnej legitimitácie žalobcu. v dôsledku toho, neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok č. XXXX/XXXX/Z. zo dňa 13. 12. 2012, uzatvorenej medzi postupcom L. L., a. s., F. a postupníkom - žalobcom, pre rozpor so zákonom, konkrétne pre rozpor s § 92 ods. 8 Zákona o bankách, ktoré ako lex specialis požíva prednosť pred všeobecnou právnou úpravou § 524 OZ. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca nepreukázal splnenie vyžadovaných zákonných podmienok postúpenia pohľadávky. Predpokladom postupiteľnosti pohľadávky podľa uvedeného ustanovenia na inú osobu (ktorá nie je bankou) je splatnosť dlhu, omeškanie klienta trvajúce aspoň 90 dní a písomná výzva banky na splnenie povinnosti. Ak niektorý z týchto predpokladov nie je splnený, pohľadávka banky nie je postupiteľná. Ak napriek tomu k jej postúpeniu došlo, ide o právny úkon odporujúci zákonu, preto je neplatný (§ 39 OZ). Ak žalobca vzhľadom na § 92 ods. 8 zákona o bankách poukazuje na dohodu so žalovanými 1/ a 2/ podľa článku 19.16 Všeobecných obchodných podmienok k zmluve o úvere, prvoinštančný súd správne ustálil jej neplatnosť podľa § 53 ods. 4 OZ účinného v čase zmluvy o spotrebiteľskom úvere (podmienka nebola individuálne dojednaná, je v neprospech spotrebiteľov ako slabšej zmluvnej strany, čo v rozpore s § 53 ods. 1 OZ zhoršuje ich zmluvné postavenie).

13. Odvolací súd právnu argumentáciu prvoinštančného súdu dopĺňa tak, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách je potrebné vykladať aj v spojení s § 525 ods. 1 OZ, podľa ktorého postúpiť nemožno pohľadávku, ktorá zaniká najneskôr smrťou veriteľa alebo ktorej obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Postúpiť nemožno ani pohľadávku, pokiaľ nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia pohľadávky. Za pohľadávky, ktorých obsah by sa zmenou veriteľa zmenil, treba považovať aj pohľadávky banky voči klientom. Postúpením pohľadávky z banky na inú osobu, ktorá nepodlieha špecifickým požiadavkám, vrátane prísneho bankového tajomstva, určeným v § 27 a nasl. Zákona o bankách na podnikanie bánk, sa podstatným spôsobom mení obsah právneho vzťahu medzi veriteľom, postupníkom a dlžníkom v porovnaní so vzťahom medzi veriteľom - bankou a dlžníkom. Ustanovenie § 525 ods. 1 OZ preto bráni aj postupovaniu pohľadávok z právnych vzťahov, v ktorých je veriteľ povinný zo zákona zachovávať mlčanlivosť o záležitostiach dlžníka. Vzhľadom na takúto zákonnú výlukú § 92 ods. 8 Zákona o bankách dovoľuje banke postúpiť pohľadávku voči klientovi, ale len za splnenia tam uvedených podmienok. Ak určitá pohľadávka nie je postupiteľná, jej postúpenie je svojím obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a neplatné v zmysle § 39 OZ nielen medzi stranami zmluvy o postúpení, ale aj voči dlžníkovi navonok. V prípadoch uvedených v § 525 OZ ani prípadné oznámenie postúpenia pohľadávky postupcom v zmysle § 526 OZ nemá voči dlžníkovi žiadne účinky. Ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB dáva možnosť postúpenia pohľadávky aj bez súhlasu klienta, musia však byť naplnené vyššie uvedené podmienky. Jednou z podmienok prípustnosti jeho porušenia (okrem nepretržitého omeškania klienta viac ako 90 kalendárnych dní a splatnosti pohľadávky) je písomná výzva klientovi.

14. Odvolací súd súhlasí s názorom prvoinštančného súdu, že žalobca v konaní nepreukázal doručenie písomnej výzvy banky žalovaným 1/ a 2/ v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Nepreukázaním tejto rozhodujúcej skutočnosti teda nemohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky a ani nemohlo dôjsť k naplneniu ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách.

15. Pretože žalobca v konaní nepreukázal existenciu písomnej výzvy banky klientom - žalovaným 1/ a 2/ na splnenie peňažného záväzku, s ktorými boli žalovaní 1/ a 2/ v omeškaní nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, dôvodom na zamietnutie žaloby bol nedostatok aktívnej legitimitácie žalobcu.

Odvolací súd zdôrazňuje, že ak žalobca nedisponuje dostatočnou aktívnou vecnou legitímáciou v konaní, nedostatok aktívnej vecnej legitímácie je vždy dôvodom pre zamietnutie žaloby.

16. Z uvedených dôvodov preto odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

17. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP, z ktorého vyplýva: „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí“. Odvolací súd pri svojom rozhodovaní aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z ustanovenia § 255 ods. 1 CSP. V tomto prípade boli v odvolacom konaní plne úspešní žalovaní 1/ a 2/ a preto im podľa vyššie uvedených ustanovení vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Nakoľko si žalovaný 1/ žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil a z obsahu spisu žiadne trovy odvolacieho konania na jeho strane nevyplývajú, odvolací súd ich žalovanému 1/ nepriznal. Žalovaný 2/ si trovy odvolacieho konania uplatnil, a preto mu v zmysle vyššie uvedených ustanovení odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. O výške náhrady trov odvolacieho konania žalovaného 2/ rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

18. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).